

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τά παρακάτω τ' άκουσα ένα βράδυ, χωρίς να τó θέλω—τό όρκίζομαι—ένα βράδυ που δέν είχα ύπνο... Από την άλλη κάμαρη, που κοιώτανε, ή έπρεπε να κοιώτανε, τó ζεύγος, δέν μάς χώριζε, παρά μόνον ένας λεπτός—λεπτότατος «σα-τίρας», από «φυλλαδέλλες», επιχρισμένες με θóβεστη. «Έτσι, όχι μόνον ή κουβέντα, μά και ή άναπνοή, άκόμη, τών παροίκων και παρακειμένων άκουόταν καθαρά.

Παναγιώτη, τόν είχε βαφτίσει ό νουνός του.

Ό Πότης (Παναγιώτη τόν είχε βαφτίσει ό νουνός του, στό χωριό και Πανάγο τόν λέγανε οι χωριανοί του) και ή Λιλή (Ευαγγελία τή λέγαν στό χωριό της) Ντελημητροπούλου πάνε στην κρεβατοκάμαρά τους γιά να κοιμηθούν.

Ό Πότης ανάβει τόν λαμπτήρα τού κομοδίνου, γιά να διαβάσει, έατλωμένος, τήν έφημερίδα του.

Η Λιλή έχει λίγα νεύρα, όπως... πάντοτε.

— Ξέρεις ότι με στενοχωρείς, μ' αυτή τήν φωτοχοσία όλη τή νύχτα.

— Γιατί είσαι κακιά; Έγώ δέν έχω ούτε ένα λεπτό που τ' άναμα. Θέλω να ρίξω και μιá ματιά στην έφημερίδα μου... Όλη τήν ήμέρα, με τις δουλειές, ούτε μιá στιγμή δέν έναίχω να τήν διαβάσω... Έδω χαλάει ό κόσμος. Θέλω να ίδω τί γίνεται...

— Για τί πράγμα ένδιαφέρεσαι τόσο πολύ, ώστε να περιφρονής τήν ήσυχία μου, γιά να τó διαβάσεις; Τί διαβάσεις τή στιγμή αυτή;

— Νά, γιά τήν 'Αδίσ—'Αμπέμπα.

— Και ποιá εινε αυτή; Καρμιά

Σουρουκιερά, καμιά πορδαλή, από εκείνες με τις όποιες έγούριζε πριν παντρευτείς!

— Πορδαλή ή 'Αντίς 'Αμπέμπα; Τ' ειν' αυτά που λέεις;

— Τί εινε τότε; Κανένας κινηματογραφικός άστρος; Μμμμμ!...

Τά μούτρα σου, που γλυκοσαλατίζεις...

— Η 'Αντίς—'Αμπέμπα, εινε ή πρωτεύουσα τής 'Αβρυσσινίας, που γίνεται σήμερα ό πόλεμος...

— Καλά. Κάμε μου τή χάρη και σβήσε γρήγορα τó φώς! Μ' αυτό τόν άποινό παλιόκαιρο, δέν μπορώ να κοιμηθώ με φώς.

— Μιά στιγμή σε παρακαλώ. Νά τελειώσω! Ένα λεπτό! Μοναχά ένα λεπτό!

— Σβήσε τó σου έλα!

Η κουβέντα αυτή μ' έκαμε να... μην παντρευτώ ποτέ.

Τό ίδιο συμβουλεύω και σ' όσους, τυχόν, θα διαβάσουνε τά κατωτέρω.

***

Πρώτη, αλλά όχι και τελευταία πράξεις.

(Σκηνη, βέβαια... χιλιοστή και μετά συνεχείας).

— Μιά στιγμή να ρίξω μιá ματιά...

— Καλά, σου έλα.

— Πά, πά, Θεέ μου, τί μπουμπουνητό εινε αυτό!... Πότη μου, Πότη, χάνομαι!... Πότη, δέν άκούεις; Έλεος, σου έλω!... Σώσε με!...

Ό Πότης τήν χαιδεύει πάλιν.

— Μην είσαι τόσο φοβιστάρα, άγάπη μου!

— Κρύψε με, γρήγορα, κοντά σου!... Σκέπασέ με, έλα, γρήγορα...

— Βάλε τó κεφάλι σου, έδω στην άγκαλιά μου. Έτσι, μπρήβο...

Τώρα δέν θα βλέπεις πειά τις άστρατές.

— Πόσο είσαι καλός, Ποτάκι μου!

— Τώρα μ'... έκεραύνωσες.

— Άσε τις σαχλαμάρες... Είσαι καλός κι' ευγενής, αλλά όταν τó θέλεις... 'Αλλά... δέν τó θέλεις, πάντοτε... 'Αχ, άν ήσουνά τόσο καλός, πόσο θά σ' αγαπούσα!...

— Πρώτη φορά άκούω τόσο καλά λόγια από σένα.

— Έγώ είμαι μιá γυναίκα διαλεχτή, αλλά έου δέν μ' έχεις καταλάβει.

— Άκούεται ένα δυνατό μπουμπουνητό, που τριξοβολούν πάντα.

— Χριστέ μου!... Στο σπίτι μας έπεσε αυτός ό κεραυνός;

— Όχι. Κάπου θά έπεσε, έδω κοντά.

— 'Αχ, άν δέν ήσουνά, Πότη μου, έσύ, θά είχα πεθάνει από φόβο.

— Μή φοβάσαι τίποτε, όσο είσαι έδω κοντά μου. Στην άγκαλιά μου μέσε.

— Πότη μου, είσαι χυσός, είσαι καλός.

— Τόν έναγκαλίζεται και τόν

— Πότη μου, είσαι χυσός, είσαι καλός.

— Τόν έναγκαλίζεται και τόν

— Πότη μου, είσαι χυσός, είσαι καλός.

— Τόν έναγκαλίζεται και τόν

— Πότη μου, είσαι χυσός, είσαι καλός.

— Τόν έναγκαλίζεται και τόν

— Πότη μου, είσαι χυσός, είσαι καλός.

— Τόν έναγκαλίζεται και τόν

— Πότη μου, είσαι χυσός, είσαι καλός.

— Τόν έναγκαλίζεται και τόν

— Πότη μου, είσαι χυσός, είσαι καλός.

— Τόν έναγκαλίζεται και τόν

— Πότη μου, είσαι χυσός, είσαι καλός.

— Τόν έναγκαλίζεται και τόν

— Πότη μου, είσαι χυσός, είσαι καλός.

— Παναγία μου!

— Πάψε, δέν παρακαλώ, και δέν μπορώ ν' άκούω. Με τις κουβέντες σου, δέν θά μ' άφήσης άπόψε να κοιμηθώ. Πάψε! έλα.

Τού γούριζε, άπότομα, τις πλάτες, σκεπάζεται και κάνει πώς κοιμάται. Όσο άστράφτει. Από τις γούλλιες τών παραθυριών, φωτίζει γιά μιá στιγμή τήν κάμαρα, τó ναλάζιο φώς τής άστρατής.

Η Λιλίκα άνακάθεται, λιγάκι φοβισμένη.

— Μωρέ, τί λάμψεις ήτανε αυτή!... Λίγο έλειψε να στραβωθώ!... Όχι, πώς φοβοίμαι τώρα και τόν κρότου τού κεραυνού που θά πέσει...

Μετράει.

— ...Ένα, δύο τρία... δέκα... δεκαπέντε... είκοσι. Έδύσχος, έπεσε μακριά. Έδώ κι' έφτά χιλιάδες μέτρα. Έδύσχος που έπεσε μακριά πολύ... Θεέ μου, πόσο φοβοίμαι τά μπουμπουνητά!...

Σπρώχνει άπότομα τόν άνδρα της.

— Είδες έσύ τήν άστρατή!... Τήν είδες;... Μά μάλα μου, λοιπόν. Είδες τήν άστρατή!... Κουφός είσαι; Δέν άκούεις;

— Σύ, δέν μου είπες να σου πείσω;

— Βρήκες τήν ώρα να μου κάνεις και τόν έξουνο! Κι' άλλη άστρατή!...

— Θεέ μου, τ' ειν' αυτό;... Θάκουμε καταγίδα!... Άναψε, γρήγορα, τó ηλεκτρικό!... Όχι δέν θα φαίνονται τόσο πολύ ή άστρατές.

— Τί είπες; Ν' άναψω ή ηλεκτρικό;

— Όχι, Θεέ μου!... Για

— Χάταξε τά χέρια μου... Έχω παγώσει όλη!... Παναγία μου, κι' άλλη άστρατή!

Κουλουριάζεται κοντά του. Εκείνος ανάβει τó ηλεκτρικό.

Ό Πότης τή χαιδεύει και τής μιλάει με γλυκειά φωνή:

— Ησύχασε, καλή μου. Δέν υπάρχει κίνδυνος... Μπορά εινε, θά περάσει.

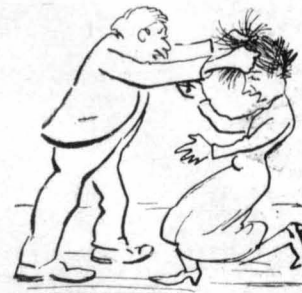
— Δέν μου λές; Έχουμε άλεξιέραυνο στό σπίτι!

— Όχι!

— Άθριο να πής τού σπιτονοικοκύρη να μάς βάλει δυό. Άν δέν μάς βάλει, να βρούμε άλλο σπίτι, γρήγορα.

— Καλά.

— Άθριο, πρωί—πρωί.

— Έγώ έξω πάντοτε που όνειρο τήν γυναίκα του.

Βαγγελιώ τήν έλεγε ή μόνα της στό χωριό της

φιλίες με θέρμη.

— Πάντοτε ήμουνα καλός,
 — 'Α, όχι όπως τώρα, που πέφτουν κεραυνοί.
 — Τό ίδιο και όταν εινε καλοκαιρία.
 'Η Αιλή στενάζει.
 — 'Αχ, αν είχα άλλον άνδρα !..
 — Νομίζω ότι άρκετά πρέπει να σ' ευχαριστή έτοιτος που έχεις.
 — Δέν θέλω να είπώ αυτό. Θέλω να είπώ πώς εινε και χειρότεροι από σένα. Ξέρω έναν που δέχνη τη γυναίκα του... 'Εσύ, εδωχώς, όσο κακός κι' αν είσαι, δέν έφτασες ακόμα ως αυτό.
 — Νομίζω πώς δέν εινε τό μόνο έλάττωμα που.. μου λείπει.
 — 'Ελα, άφησέ τα αυτά !.. Ξέρεις, δά, πολύ κα'ά ότι δέν σε φοβούμαι.
 — Σ' δέν φοβάσαι, παρό μοναχά τις άστραπές.
 'Η Αιλή γελάει.
 — 'Ακουσες ; 'Ακουσες, πόσο μακρυνό ήταν τό μπουμπουνητό αυτό;
 — 'Η και τιγάδα πέφασε.
 — 'Ναι, αλλά άργησε λιγάκι. Ουφ ! Λόζα τ'ή Θε.φ. 'Αναπνέω τώρα.
 'Αφησέ με, σέ παρακαλώ, γιατί τά νεύρα μου ταραχτήζανε με τό κακό αυτό.

— Μά δέν έννοώ, γιατί τά φοβάσαι τόσο !
 'Η Αιλή λιγάκι θυμωμένη.
 — Σ' δέν μπορείς ποτέ να καταλάβης τίποτα. Κάνε μου τή χάρη, τραβήξου λιγάκι παρατέρα, γιατί ζεσταίνουμαι πολύ.
 Τόν σπρώχνει.
 — Παναγία μου ! Τώρα, παό όλίγου, δέν με παρακαλούσες να σέ αφήσω μέσα στην άγκαλιά μου ;
 — Μήπως σου κακοφάνηκε γι' αυτό ; 'Αλλά πώς θά δείξης τήν χοντροκοπιά σου.
 — Τήν χοντροκοπιά μου !
 Παραμερίζοντας άπότομα :

— Μάλιστα. Τή χοντροκοπιά σου.
 — Δέν εινε μιá στιγμή, που ήμουνα ό πιο εύγενής άνθρως του κόσμου. Και τώρα, σέ λιγα δευτερόλεπτα, έγινα ένας άνθρως, που δέν αξίζει να μέ φάνε, ούτε τά σκυλιά !
 — Νά πώς τά ξαναβρής εκείνες που σέ θέλουνε. Τήν Καραντίς— Μπαντιέρα. Πώς τήν είπες ;
 — 'Αντίς— Αμπέματα.
 — Μάλιστα αυτή, που θά ταιριάζετε, φαίνεται, πολύ.
 — Θεέ μου, τί γυναίκα !
 — Μάλιστα, σαν τά μούτρα σου ! Σού είπα, σήκω γρήγορα, να πάς να βοήθς εκείνες όπου σου ταιριάζουν... Ξέρεις, δά, πολύ καλά ότι δέν με ζηλεύουν. 'Αν θέλεις, αύριο, χωρίζουμε.
 — Θεέ μου, δώσε μου ύπομονή !
 — Χμ ! Μου θέλεις και ύπομονή... Τράβα, σου είπα. Τράβα να βοήθς εκείνες όπου σου ταιριάζουν !.. Μη νομίζεις πώς θά σέ κρατήσω.

— Καλά ! 'Αφού τό θέλεις έτσι, πάω...
 Κάνει πος θά σηκωθή. 'Εκείνη ξεσπάει σέ γέλια.
 — Νάτος ! Νομίζει πος θά τόν κρατήσω ! Κακομοίρη μου !.. 'Αίντε... Δέν φεύγει. Νάτος !.. Νομίζει πος θά τόν κρατήσω... Δέν μπορεί να ξεκολλήσει από κοντά μου... 'Επιτέλους, αφού δέν μπορείς να φύγεις, πάσε... 'Αλλά άφησέ με, σέ παρακαλώ, να κοιμηθώ... 'Ακούς ;... Σβήσε τό ηλεκτρικό.
 Τό σβήνει.

Μιά άστραπή, πάλι, φωτίζει τό δωμάτιο.
 — 'Ω Θεούλη μου, πάλι άστράφτει !.. 'Η καταιγίδα, ξαναρχίζει, φαίνεται... 'Αναψε, γρήγορα, τό ηλεκτρικό !.. Πούσε !.. Πότε !.. Πότε !.. 'Ελα γρήγορα ! Σπείξε με, κοντά σου...
 — Τραβήσου, λίγο, σέ παρακαλώ. Είπες πώς σ' ζεσταίνω.
 — 'Αχ, Πότε, πόσο είσαι άδικος και κακός ! Πότε μου, Ποτάκι μου, άναψε τό ηλεκτρικό και σπείξε με στην άγκαλιά σου.
 — Δέν μπορώ.
 — Γιατί ;
 — 'Εγινε κάποια έννοσις... και δέν άνάβει τό ηλεκτρικό.
 'Η Αιλή τρομάζει.
 — 'Ενοσις, είπες !.. 'Από τί ;... 'Από τόν κεραυνό θά εινε...
 — 'Ισως.
 — Μά από ποδ κατάλαβες, πώς έγινε αυτή ή... πώς τήν είπες ;

Ενοσις ;
 — Θέλω ώρα πολλή για να σου εξηγήσω. Τώρα δέν εινε πειά παράς για τέτοια πράγματα.
 — Διατρέχουμε κανένα κίνδυνο ;
 — 'Όχι, όσο εινε οριστό τό φως.
 — 'Ε, λοιπόν, μήν τό άνάβεις !
 'Αλλά αυτές ή άστραπές, αυτές οι κεραυνοί...
 — 'Όσο πάνε και περνούνε ! Κοιμήσου, για να μην άκους.
 — 'Ε, καλά. Πάρε με, κλείσε με στην άγκαλιά σου, αν θέλεις, να κοιμηθώ. 'Ετσι δέν θά φοβούμαι τί τήν «έννοσις».
 — Ποιά έννοσις ;
 — 'Όχι τή δική μας. Του ήλεκτρικού !.. 'Η δική μας μ' άρέσει...
 ***

Στό σημείο αυτό έγώ άποκοιμήθηκα...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΕΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

('Από τά ξένα σατυρικά φύλλα)

Τόμπολα !..

Δυό άνθρωςποι τών γραμμάτων συζητούν.
 — Ξέρεις τί φούρα έχω !... 'Λέει ό ένας. Μιά έφημερίδα που μ' έπαινει κάθε μέρα δέν έχει ούτε έναν άναγνωστή.
 — 'Αμ' έγώ !.. άπαντά ό άλλος. Δυό έφημερίδες που με βρίζουν κάθε μέρα, έχουν τήν πρώτη κυκλοφορία !..

***

'Εν τάξει !

— 'Ενας Σκατσέζος συμβουλεύει τήν γυναίκα του πώς να κυκλοφορή στους δρόμους.
 — Αν τύχη, άγάπη μου, και διασχίζεις κανέναν δρόμο, να έχης τό κεφάλι σκυμμένο. 'Ετσι αν τυχόν και σέ παραστή η κανένα αυτοκίνητο, δέν θά φταις εσύ, αλλά ό σφάερα. Και θά πάρουμε άποζημίωσις.

***

Στό δικαστήριο

Ο π ρ ο ε δ ρ ο ς.— Κατηγορείσαι ότι πέταξες τήν πεθερα σου από τό παράθυρο.
 Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.— 'Ημουν τελείως άφρημένος εκείνη τήν ώρα, κύριε πρόεδρε. Δέν ήξερα τί έκανα.
 Ο π ρ ο ε δ ρ ο ς (πουχει κι' αυτός πεθερά) : Και τί όφειλε αυτό ; 'Επρεπε ν' άναλογιστής τί κινδύνους διέτρεχαν... οι διαβάτες που διάβαιναν εκείνη τή στιγμή, κάτω από τό παράθυρό σου !

***

'Η άργοστόλιστ' !..

Ο σ ύ ζ υ γ ο ς.— 'Αγαπημένη μου γυναικούλα, έχω είσιτήρια για τό θέατρο.
 Η σ ύ ζ υ γ ο ς.— 'Ωραία ! Ν' άρχισω τότε να γύνωμαι άμέσως.
 Ο σ ύ ζ υ γ ο ς.— Ναι, πήγαινε να ντυθής. Τά είσιτήρια εινε... για τήν αεριανή παράστασι !

***

Πανιδύναμος !

Ο ιδιοκτήτης του ραδιοφώνου.— Πού λές έτσι κάνο τό δακτυλάκι μου κι' άμέσως άναγίζω τόν πρόεδρο τής Δημοκρατίας να βουβαθ'ή !..

***

Αάθος !

Ο Δ ι α β ά τ η ς.— Γιατί δέν εργάζεσαι ; Γιατί κάθεται και χάνεις τόν καιρό σου ζητιανεύοντας ;
 Ο Ζ η τ ι ά ν ο ς.— Ζητιάννης, κύριε, εσύ καμμιά φορά ;
 Ο Δ ι α β ά τ η ς.— 'Όχι.
 Ο Ζ η τ ι ά ν ο ς.— Τότε λοιπόν πώς ξέρεις ότι χάνο τόν καιρό μου ζητιανεύοντας ;

***

Μεγαθήρια

'Ενα χοιριτάκι βρισκόταν στο τραμ με τήν μητέρα του, μιá πολύ λεστή γυναίκα. Στήν πρώτη στάσι, μιλήκε και κάθισε άπάνεται τους μιá κυρία, ή οποία, εν αντίθεσι με τήν μητέρα τής μικρής, ήταν ρεσταλιν διαστράσεων.
 'Η μικρούλα θαύμασε τόν δγκο της για λιγα λεπτά και κατόπιν γόρσιε και ρώτησε τήν μητέρα της :
 — Μαμά, δηλ αυτή εινε... μιá κυρία !..

***

Συζητούν δυό τερατολόγοι Μαρσεγέζοι :

— 'Εγώ, λέγει ό ένας, κοιμάμαι πολύ έλαφρά : Και μιá μυγιά να πετάξη μέσα στο δωμάτιό μου, ζυπνώ άμέσως...
 — Αυτό δέν εινε τίποτα, άπαντά ό άλλος. 'Εγώ κοιμάμαι έλαφρότερα. 'Αρκεί μιá μυγιά... να σ κ ε φ θ ή μόνο να πετάξη, για να ζυπνήσω άμέσως !

***

'Η ατρία

— Κρίμα, κυρία 'Εδελ ! Νά ζυγισή ό άνδρας σου τήν πλούσια γενεάδα του !
 — Τί να γίνη, κυρία Τζούλια... Δέν μπορούσε να τό άποφύγη. 'Η θελε να φαίνεται ή καρφίσα με τό διαμάντι που τού έκανα δώρον τών τών ήμέρα τών γενεθλίων του !..

Μεταξύ συζύγων.

— Τζών, έχεις μιá έπιστολή «άπόλυτως προσωπική».
 — 'Αλήθεια άγάπη μου ; Και τί γράφει ;

ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)
 Διευθυντής : ΚΑΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
 'Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
 'Εσπτερικοί δι' εν έτος Αρχ. 200 ΙΙ 'Εσπτερικοί Αολάρια 6
 > 'Εξάμηνοι > 100 ΙΙ 'Αμηνήεις > 7
 και δι' όλην τήν 'Αφρικην και Βαλγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελίνια 30
 ΑΙ έπιστολαί και τά χρηματικά έμβόματα δέον ν' άποσθώνονται προς τόν
 Διοικητήν του εμποικέτου κ. ΚΑΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
 Τμή έκαστου φύλλου Αρχ. 4
 Γενικός άντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
 'Εν 'Αμερικη, δια τήν έγγραφην συνδρομητών και δια τήν
 κατά φύλλον πώλησιν ή 'Εταιρία New York News Agency
 General P.O.Box 497 New York City, έκπροσωπώνεται παρά
 του κ. Κ. Καλφραπούλου